

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: **M., spol. s r.o.**, so sídlom S., IČO: X., zastúpeného Mgr. P., advokátom, so sídlom L., proti žalovanému : **Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie**, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0392/99/08 zo dňa 28. júla 2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č.k. 15S/24/2008-33 zo dňa 17. decembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/24/2008-33 zo dňa 17. decembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu o preskúmanie zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a

potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj č. N/0011/04/08 zo dňa 30. marca 2008, ktorým bola žalobcovi uložená podľa § 17 ods. 2 písm. d/ zákona č. 529/2002 Z.z. pokuta vo výške 3485,36 eura (105.000 Sk) za porušenie ustanovení § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z.z. o obaloch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 529/2002 Z.z."), ktorého sa mal žalobca dopustiť tým, že v čase kontroly dňa 12. marca 2008 viazal odber zálohovaných pivových fliaš zn. C. na nákup tovaru (§ 7 ods. 5 zákona č. 529/2002 Z.z.) a taktiež neinformoval žiadnym spôsobom spotrebiteľa o výške zálohy pre jednotlivé druhy obalov (§ 7 ods. 6 zákona č. 529/2002 Z.z.). O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že zo strany žalovaného nezistil žiadne pochybenie pri zisťovaní skutkového stavu a mal zato, že navrhované dôkazy žalobcu na doplnenie dokazovania v podobe výsluchu svedkýň E., M. a V. F. a ich následnej konfrontácie s inšpektormi Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „SOI“) nebolo potrebné vykonať, keďže porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z.z. bolo zo strany žalobcu jednoznačne preukázané kontrolou vykonanou v súlade s ustanovením § 5 zákona č. 128/2002 Z.z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 128/2002 Z.z.) inšpektormi SOI dňa 12. marca 2008. Ďalej poukázal na to, že pokiaľ by navrhované svedkyne vypovedali iné skutočnosti, ako boli zistené žalovaným, resp. prvostupňovým správnym orgánom v rámci operatívnej kontroly, jednalo by sa o účelové tvrdenie nespochybňujúce stav kontrolou zistený a práve z tohto dôvodu vyhodnotil nenariadenie ústneho pojednávania v zmysle § 21 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) za dôvodné. Krajský súd tvrdenie žalobcu o nespôsobilosti E. chápať a vnímať komunikáciu s inšpektormi SOI v slovenskom jazyku a jeho argumentáciu o jej práve vypovedať v materinskom jazyku, vyhodnotil za absolútne účelové, nemajúce vzťah k rozsahu a obsahu zisteného skutkového stavu, berúc do úvahy i tú skutočnosť, že žalobca v konaní neoznačil a ani nepredložil dôkaz preukazujúci jej neschopnosť komunikovať v slovenskom jazyku. Konštatoval, že vedúca predajne M., svojprávnosť ktorej nebola žalobcom spochybnená, bez výhrad podpísala protokol o vykonaní kontroly. Krajský súd mal zato, že žalobca žalobou nespochybňoval protiprávnosť svojho konania, ani dôvodnosť a výšku uloženej pokuty, ale namietal spôsob zisťovania skutkového stavu so zameraním na všeobecné právne predpisy upravujúce práva

účastníka správneho konania. Krajský súd však vyhodnotil zisťovanie skutkového stavu žalovaným za konformné so zásadami správneho konania, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc tento zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného č. SK/0392/99/08 zo dňa 28. júla 2008 sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie. Dôvodil tým, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a rovnako namietal dôvodnosť, ako aj výšku uloženej pokuty. V odvolaní trval na tom, že ustanovenia § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z.z. neporušil a opätovne zdôraznil, že nesúhlasí so skutkovými zisteniami žalovaného. Namietal odmietnutie návrhov žalovaným na doplnenie dokazovania výsluchom svedkov a konfrontácie svedkov s inšpektormi SOI a taktiež vytýkal krajskému súdu, že v odôvodnení svojho rozhodnutia vopred vyhodnotil účelovosť navrhovaných svedeckých výpovedí, hoci ich obsah mu vopred známy nebol. Poukázal na nezákonnosť výpovede E. z dôvodu jej nepoučenia inšpektormi SOI o jej práve vypovedať v jazyku, ktorému rozumie a v tejto súvislosti považuje tvrdenie krajského súdu o nepredložení odborného posudku preukazujúceho jej neschopnosť komunikovať v slovenskom jazyku za nesprávne dôvodiac, že nie je povinnosťou svedka predkladať a označovať dôkaz o tom, že dostatočne neovláda úradný jazyk. Zdôraznil, že nakoľko sa v správnom konaní uplatňuje zásada materiálnej pravdy, bolo povinnosťou príslušného správneho orgánu obstarat' dôkazy o všetkých rozhodujúcich skutočnostiach, bez ohľadu na to, v prospech koho svedčia a odmietnutie vykonania navrhovaných dôkazov považuje žalobca za porušenie svojho práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V rámci spochybňovania zákonnosti zisťovania skutkového stavu mal žalobca námietky aj vo vzťahu k podkladu napadnutého rozhodnutia žalovaného, keďže podľa jeho názoru nebol tento získaný v súlade s § 3 ods. 1 a § 34 ods. 1 Správneho poriadku. Žalobca ďalej v odvolaní namietol nenariadenie ústneho pojednávania podľa § 21 Správneho poriadku dotknutými správnymi orgánmi konštatujúc, že takýto postup správnych orgánov je nielen v rozpore s § 21 ods. 1 Správneho poriadku, ale aj v rozpore so „Štrasburskou judikatúrou“, pričom citoval rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sž-o-KS 144/2006. Poukázal na to, že sa krajský súd vôbec nevysporiadal so žalobnou námietkou týkajúcou sa chýbajúcej zápisnice o vykonaných dôkazoch a z tohto dôvodu považuje rozhodnutie súdu v tejto časti za nepreskúmateľné argumentujúc tým, že v správnom

súdnicte je súd viazaný rozsahom tvrdení uvedených v žalobe, a preto je jeho povinnosťou rozhodnúť o všetkých žalobných námietkach a následne sa s nimi riadne vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia. Ďalej namietal, že krajský súd pochybil, keď vychádzal z koncentračnej zásady, ktorá však zo Správneho poriadku nevyplýva. V prípade úspechu žiadal, aby odvolací súd zaviazal žalovaného k náhrade trov prvostupňového konania v sume 1023,56 eura (30.835,90 Sk) vyčíslených v písomnom podaní zo dňa 17. decembra 2008 a k náhrade trov odvolacieho konania v sume 328,63 eura pozostávajúca z dvoch úkonov právnej služby po 131,13 eura podľa § 10 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, z náhrady výdavkov 2-krát po 6,95 eura podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky a z dane z pridanej hodnoty v sume 52,47 eura.

Žalobca dodatočne zaslal krajskému súdu dňa 6. mája 2009 vyjadrenie namietajúc, že v konaní došlo pri ukladaní sankcie k porušeniu tzv. absorpčnej zásady, nakoľko žalovaný mal pri súbehu viacerých správnych deliktov uložiť žalobcovi podľa „analógie legis“ úhrnný trest, a to podľa zákonného ustanovenia vzťahujúceho sa na prísnejší správny delikt. Podľa oznámenia žalobcu k súbehu správnych deliktov malo dôjsť tým, že dňa 27. marca 2008 opakovane porušil ustanovenia § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z.z., pričom uvedený správny delikt je predmetom súdneho prieskumu v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 15S/28/2008.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu, považujúc ho za nedôvodné, uviedol, že jeho námietky pokladá za bezpredmetné a nie je si ani po opätovnom zhodnotení procesného postupu, ako aj rozhodnutia o merite veci vedomý, že by z jeho strany došlo k porušeniu zákona. Uviedol, že v správnom konaní postupoval v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku, zdôrazniac, že zákonný postup bol dodržaný aj zo strany prvostupňového správneho orgánu, ktorý vykonajúc všetky nevyhnutné dôkazy, spoľahlivo preukázal porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z.z. zo strany žalobcu. Poznamenal, že správne konanie sa v danom prípade viedlo administratívne, skutočný stav prejednávanej veci bol zistený bez ukrátenia žalobcu na jeho právach. Obhajujúc svoj procesný postup zdôraznil, že mu v danom prípade Správny poriadok obligatórne neukladá povinnosť predvolať svedkov, ani vyhotovovať zápisnicu o úkonoch v konaní. Trval na tom, že žalobca dňa 12. marca 2008 počas kontroly SOI preukázateľne porušil zákonné povinnosti ustanovené v § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z.z.. Považujúc

odvolávanie sa žalobcu na Ústavu Slovenskej republiky a Dohovor o ľudských právach a základných slobodách za nemajúce žiadne opodstatnenie, poukázal na to, že žalobcom citovaný rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva v právnej veci „Kadubec a Lauko“ týkajúci sa vylúčenia možnosti podať opravný prostriedok proti uloženej pokute nepresahujúcej 66,39 eura (2000 Sk), sa obsahovo nedotýka porušenia zákonných povinností žalobcu upravených v zákone č. 529/2002 Z.z.. Zdôraznil, že SOI, ako nezávislý orgán kontroly vnútorného trhu, vykonáva kontrolu a dohľad u fyzických a právnických osôb predávajúcich alebo dodávajúcich výrobky na vnútorný trh alebo poskytujúci služby, postihuje za nedodržanie zákonných povinností na základe správneho práva a nie práva trestného, na ktoré sa mylne žalobca odoláva a poukázal na to, že žalobca na obhajobu svojich tvrdení nepredložil žiadne konkrétne skutočnosti ani dôkazy nasvedčujúce porušeniu procesných práv žalovaným správnym orgánom. Rovnako nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že by nepoučenie predavačky E. o jej práve vypovedať v materinskom jazyku malo určitý vplyv na jej rozhodnutie viazať odber zálohovaných vratných obalov na ďalší nákup tovaru. Trvajúc na tom, že jeho rozhodnutie bolo vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu veci, v súlade so zákonom, navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť a o trovách konania rozhodnúť tak, že sa žalobcovi ich náhrada nepriznáva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky (§ 21 ods. 1 Správneho poriadku).

O ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu (§ 22 ods. 1 Správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania (§ 32 ods. 1 Správneho poriadku).

Podľa § 7 ods. 5 zákona č. 529/2002 Z.z. povinná osoba alebo ten, kto uvádza do obehu výrobky v zálohovaných obaloch, je povinný odoberať tieto obaly bez obmedzenia množstva a bez viazania tohto odberu na nákup tovaru, dodržať výšku zálohy ustanovenú vo vykonávacom predpise podľa odseku 10 a vrátiť zálohu v plnej výške.

Podľa § 7 ods. 6 zákona č. 529/2002 Z.z. povinná osoba alebo ten, kto uvádza do obehu výrobky v zálohovaných obaloch predajom spotrebiteľovi v prevádzkarni, je povinný zabezpečiť, aby tieto obaly boli v tejto prevádzkarni odoberané po celý čas prevádzky, a zároveň je povinný vhodným spôsobom informovať spotrebiteľa o výške zálohy pre jednotlivé druhy obalov a o zmenách druhov zálohovaných opakovane použiteľných obalov.

Podľa § 17 ods. 2 písm. d/ zákona č. 529/2002 Z.z. pokutu od 3.319,99 eura do 33.193,91 eura uloží príslušný orgán štátnej správy pre obaly a odpady z obalov tomu, kto poruší povinnosti pri zbere zálohovaných obalov, ktoré nie sú opakovateľne použiteľné, ustanovené v § 7 ods. 3 a povinnosti pri zbere zálohovaných opakovane použiteľných obalov ustanovené v § 7 ods. 5 až 7.

Z pripojeného administratívneho spisu odvolací orgán zistil, že rozhodnutím č. N/0011/04/08 zo dňa 30. marca 2008, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj ako príslušný orgán podľa § 3 ods. 2 písm. d/ zákona č. 182/2002 Z.z. a § 19 ods. 6 a 7 zákona č. 529/2002 Z.z., v súlade s § 17 ods. 2 písm. d/ zákona č. 529/2002 Z.z. uložil žalobcovi pokutu vo výške 3485,36 eura (105 000 Sk) za správny delikt podľa § 7 ods. 5 zákona č. 529/2002 Z.z. za to, že v čase kontroly dňa 12. marca 2008 viazal odber zálohovaných pivových fliaš zn. C. na nákup tovaru a za správny delikt podľa § 7 ods. 6 zákona č. 529/2002 Z.z. za to, že v čase kontroly dňa 12. marca 2008 neinformoval spotrebiteľa o výške zálohy pre jednotlivé druhy obalov žiadnym spôsobom.

Rozhodnutím č. SK/0392/99/08 zo dňa 28. júla 2008 žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolanie podané žalobcom zamietol a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj č. N/0011/04/08 zo dňa 30. marca 2008 potvrdil, pričom sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vypořiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu.

V preskúmvanej veci boli žalobcom namietané konkrétne nedostatky týkajúce sa zisťovania skutkového stavu veci žalovaným správnym orgánom, ktoré odvolací súd po dôkladnom posúdení vyhodnotil ako nedôvodné.

Základom administratívnej zodpovednosti právnických osôb a fyzických osôb - podnikateľov je zodpovednosť za správny delikt.

Pojem správneho deliktu nie je všeobecne definovaný v žiadnom právnom predpise. Pri vymedzení tohto pojmu vychádza teória aj prax zo všeobecných pojmových znakov správneho deliktu, obsiahnutých v pozitívnej právnej úprave. Za všeobecné pojmové znaky správneho deliktu možno považovať najmä konanie, protiprávnosť, sankcionovateľnosť, zodpovedná osoba, zavinenie (okrem prípadov konštrukcie zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie) a ustanovenie znakov deliktu priamo zákonom.

Správny poriadok je založený na základných zásadách, medzi ktoré nepochybne patrí aj zásada materiálnej (objektívnej) pravdy vyjadrujúca povinnosť správneho orgánu zistiť skutočný stav veci. Za týmto účelom je správny orgán, neviazaný len návrhmi účastníkov konania, povinný obstarat' potrebné podklady pre vydanie svojho rozhodnutia, pričom výber

dôkazov, ako aj rozsah dokazovania záleží len na jeho uvážení. Na druhej strane však so zákonom neobmedzenou voľnosťou správneho orgánu pri vykonávaní dokazovania, zodpovedá jeho obligatórna povinnosť náležite v odôvodnení rozhodnutia objasniť dôvody nevykonania ďalších dôkazov navrhnutých účastníkmi konania.

Podkladom pre vydanie rozhodnutia prvostupňovým správnym orgánom bol inšpekčný záznam o vykonanej kontrole a zistených nedostatkoch, spísaný dňa 12. marca 2008 inšpektormi SOI, nesporne preukazujúci žalobcove protiprávne konanie spočívajúce v nerešpektovaní zákonných povinností ustanovených v § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z.z.. Berúc do úvahy, že deliktuálne konanie žalobcu bolo nespochybniteľne preukázané inšpekčným záznamom podpísaným bez pripomienok vedúcou prevádzkarne M. Z., považuje odvolací súd rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nedoplniť dokazovanie v podobe výsluchu ďalších svedkov a ich následnej konfrontácie s inšpektormi SOI za legitímny. Vychádzajúc z uvedeného, je preto na mieste, že sa v administratívnom spise nenachádza žiadna zápisnica o vykonaných dôkazoch.

K námietke žalobcu o nenariadení ústneho pojednávania žalovaným správnym orgánom, odvolací súd konštatuje, že táto neobstojí, pretože Správny poriadok predpokladá dve formy správneho konania, a to ústnu formu a formu písomnú. Nariadenie ústneho pojednávania správnym orgánom je obligatórne iba v prípade, ak tak ustanovuje osobitný právny predpis (§ 21 ods. 1 Správneho poriadku), pričom v ostatných prípadoch je len na zvážení konajúceho orgánu, či ústne pojednávanie nariadi alebo nie. Zákon č. 529/2002 Z.z., v súlade s ktorým bola žalobcovi uložená pokuta, neukladá príslušným správnym orgánom povinnosť nariadiť ústne pojednávanie, a keďže pred prvostupňovým správnym orgánom, ako aj orgánom odvolacím, nevyvstala potreba objasniť vec na ústnom pojednávaní, zvoliac si písomnú formu správneho konania, postupovali tieto orgány v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku. Poukazujúc na uvedené je nesporné, že žalovaný správny orgán v konaní neuplatnil tzv. koncentračnú zásadu, uplatnenie ktorej žalobca v odvolaní namieta, ale na základe zákonom dovolenej úvahy nevykonával dôkazy navrhnuté žalobcom, dôvodiac v rozhodnutí ich účelovosť a nepotrebnosť, keďže skutkový stav veci bol náležité zistený.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu uplatnenú v jeho písomnom vyjadrení, doručenom po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty Krajskému súdu v Nitre dňa 12. mája 2009, týkajúcu sa porušenia tzv. absorpčnej zásady pri ukladaní sankcie žalovaným správnym orgánom,

odvolací súd dáva do pozornosti, že v súlade s ustanovením § 205 ods. 3 OSP v rámci dispozičnej zásady môže odvolateľ rozsah, v akom rozhodnutie napáda ako aj dôvody odvolania rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. Odvolací súd však považuje za potrebné na margo tejto námietky zdôrazniť, že prvostupňový správny orgán pri ukladaní sankcie za porušenie povinností ustanovených v § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z.z. absorpčnú zásadu správne aplikoval, keď pri reálnej konkurencii (viacčinného súbehu) dvoch správnych deliktov, uložil žalobcovi podľa pravidiel pri ukladaní úhrnného trestu pokutu na dolnej hranici sadzby vo výške 3485,36 eura (105 000 SKK), poukazujúc súčasne na to, že v prípade, ak by prvostupňový správny orgán podľa tejto zásady nepostupoval, uložil by žalobcovi za dva správne delikty sankcie dve. Taktiež odvolací súd nemôže opomenúť tú skutočnosť, že pokiaľ by aj žalobca včas uplatnil ako odvolací dôvod neaplikovanie absorpčnej zásady žalovaným správnym orgánom za ďalší správny delikt žalobcu, posudzovaný v inom správnom konaní, tento by neobstál, nakoľko základnou podmienkou použitia absorpčnej zásady pri ukladaní úhrnného trestu v správnom konaní je, že o všetkých správnych deliktoch tej istej zodpovednej osoby sa rozhoduje v spoločnom konaní a spoločným rozhodnutím. Táto podmienka však splnená nebola, keďže sa o ďalšom správnom delikte žalobcu rozhoduje v inom konaní.

Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, tá je vecou voľnej úvahy správneho orgánu a súd sa výškou uloženej sankcie zásadne zaoberá len v prípade, ak by voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadi pri rozhodovaní o výške sankcie, nezodpovedala obsahu spisu, alebo by sa priečila zásadám logického myslenia. Takéto pochybenie v tomto konaní a rozhodnutiach žalovaného ako aj prvostupňového orgánu, neboli odvolacím súdom zistené. Výška uloženej sankcie bola náležitým spôsobom odôvodnená a vzhľadom na výšku sankcie, ktorá bola uložená na úrovni dolnej hranice zákonnej sadzby, bola podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odôvodnená dostatočne.

Nepochybíl preto krajský súd, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému preto, že mu z dôvodu neúspešného odvolania žalobcu trovy odvolacieho konania nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. januára 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Anna Koláriková